

VERSLISTA

verslista@googlegroups.com

GONDOLATOK KÉPZŐMŰVÉSZETI ALKOTÁSOKRA 05.

Ferenczy Károly: Madárdal

Varga Katalin: Hajnalok köszöntője

Napfelkeltével ébred a világ, csillog a fény.
Harmatos fű, daloló rigó, tavasz idején.
Fenn a fán nagy ám az élet, fiókák csipognak.
Kis csőrük távta, örülnek sok finom falatnak.
Átölelem most a fát kis rigóim otthonát.
Megcsodálom most is a természet ily csodáját.
Jönnek a fecskék, cinkék hada repked az égben.
Ilyenkor elmerülök a világmindenségben.

Kutasi Horváth Katalin: Madarasulásom

Száraz szálfák mellett
Szomjazom a szépet,
Simítom törzsüket,
Kerülöm a lépet.
Magasba vágyom én,
Lombok rejtekébe,
Madarak honába,
Zajok ellenébe.

Hallgatnám trillájuk,
Vágyom a dalukra,
Meglesném én őket,
Adnék a szavukra.
Szellő legyezgeti,
Simogatja szárnyuk,
Levelek neszeznek,
Felkínálják árnyuk.

Hogyha felrepülnék,
Bekapcsolódhatnék,
Meglesném kottájuk,
S velük dalolhatnék.
Kísérném nó tájuk,
Hogyha patak volnék,
Élvezném a szépet,
Hamisan nem szólnék.

Befogad az erdő,
Kórusába bevesz,
Bármit is cipelek,
Minden terhet levesz.
Hogyha dúdolgatok,
Elhallgat a madár,
Magamba fordulok,
S nincs már éles határ.

Szajkósulok végül,
Vagy tán fürjjé válok,
Úgy érzem, ma éjjel
Itt, az erdőn hálók.
Maradok, ha lehet,
Egyszerűbb itt minden,
Jóval átláthatóbb
Minden élőszinten!

Mukli Ágnes: Új dallal

Hallgatom, hallgatom hangodat madaram,
dalolj csak, dalolj csak napfényes magasban,
trillázz csak trillázz csak szívemre szólamot,
énekelj, énekelj, csenedben hallgatok.

Fütyöréssz fütyöréssz, éneked szép nekem,
ébredsz hajnal, ha közeleg reggelem.
Köszönts fel, köszönts fel, mindennap új dallal,
boldogság dallamod hordozom magammal.

Hadd zengjen hadd zengjen tavasznak fényében,
szárnyaljon szárnyaljon, felhőtlen kék égen,
madárszó, madárszó gyönyöre szerelem,
csábító csábító, megárvult szívemen.

Holécziné Tóth Zsuzsa: A hang

Anna nyávogásra ébredt. Először nem tudatosult benne egyértelműen, hogy mit hall, mert az a kétségbeesett nyekergő hangocska, amely a májusi napfényben fürdő erdő felől jött, előbb az álmába kúszott be, így hirtelen el sem tudta dönteni, hogy álmodja az egész, vagy valahol, valaki valóban kétségbeesetten kiállt. Rossz volt felébredni, mert szép álma volt: álmában kicsi lányát ringatta - azt a kicsi lányt, aki még a pocakjában lakott, és akihez esténként lefekvés után beszélt - és mivel álmában a baba éppen elaludt, nagyon megrémítette a hang, mert a tőle félt, hogy fölébreszti a kicsit.

Miután meggyőződött róla, hogy a nyivákolást azután is hallja, hogy fölült az ágyában, elkezdett kifelé figyelni, hogy honnan jöhet a hang. Fölállt, kitekintett a nyitott ablakon a közeli erdő nyírfái felé - de nem látott semmit. A fák lombja közül máskor madárdalt szokott hallani, most viszont csak a panaszos nyávogás hallatszott, semmi más. Elhatározta, hogy gyorsan felöltözik, és kiszalad megnézni, tud-e tenni valamit, mert a hang egyre panaszosabb voltak: más sejtette, hogy Lonci, a férjétől nemrégén kapott kiscica kerülhetett bajba. Gyorsan magára kapta pipacspiros kismama ruháját, sietősen megfésülködött - nem

mintha macska mentéshez ez elengedhetetlen lett volna, de hát ugye: a megszokás!

A teraszajtón át gyorsan a kertbe jutott, és onnan az íriszek között végig az úton hátra, a kertkapuhoz. Az erdő nagyon közel volt a házhoz - amikor az esküvő után ideköltözött a férjével az erdészházba, eleinte kissé félelmetesnek is tüntek számára az erdő zajai - de azután lassan megszokta. Már tudta, mikor kiált a kuvik, hogyan „barcog” az őzbak, miként kopácsol a harkály, és még sok minden mást. Megtanulta a párjától becsülni és szeretni a természetet, és már alig várta, hogy majd kislányának is megtaníthassa mindazt, amit itt az elmúlt két évben a növényekről és a vadállatokról megtudott.

Kiért a fák közé, de a sietéstől kissé kifáradt, ezért átölelt egy sudár nyírfát, és így nézett fel. Arra figyelt, hogy pontosan honnan is jön a hang, majd hívni kezdte a kismacskát. A válasz erre egy még hangosabb, és kétségbeesettebb nyávogás lett, és Anna a nyírfát megkerülve felfedezte, honnan jöhet a hang: magasan a fa törzsén, félig - meddig már a zöld lomb takarásában - egy harkály odú volt, és a fölötte lévő ágról időnként egy kis cirmos mancs nyúlt lefelé. Valószínűleg a fiókák neszezését hallva a kis bestia fölkúszott a fára, és bekíváncsiskodott az odúba. Talán megpróbált a madárcákhöz bemászni, és amikor ez nem sikerült, fölkapaszzkodott az odú feletti ágra, hátha onnan eléri a fiókákat - gondolta Anna, és már nem is tudta: sajnálja-e a kismacskát vagy dühös legyen rá, amiért szorult helyzetbe került. Ahogy ott állt, és hívogatta Loncít, egyszerre csak léptek zajára lett figyelmes: az úton egy középkorú férfi közeledett, akinél felsőállvány volt, és a vállán átvetve egy jókora táska festőszerszámokkal. A férfi megállt, és nézte a fehér törzsű, üde zöld lombú fák között álló piros ruhás nőt, gyönyörködött benne pár pillanatig, majd felocsúdva a fejében formálódó festmény kábulatából, odakiáltott, hogy tud-e segíteni valamiben?

Anna megörült az arra járó férfinak, megkérte, hogy hozzanak ki a pajtából egy létrát, segítse megmenteni Loncikát a szorult helyzetéből.

A cica - miután kissé összekarmolászta a segítségére siető idegent - hagyta, hogy az a vállán felejtett táskába gyömöszölje, amíg leér vele a létrán. Ezután kiugrott a teraszra a táskából, és boldog dörgölődzéssel megrohmozta a háziasszonyt egy kis tálka tejért. Anna megkérdezte a vándort, mivel kínálhatja meg, mert szeretné meghálálni meg a cica megmentését, de az csak elmosolyodott, és azt mondta: olyan ajándékot kapott tőle az imént, amire az asszony nem is gondol. Ezután engedélyt kért, hogy egy kicsit a nyírfák árnyékában leülhessen rajzolni, amihez az asszony hozzá is járult. Fél óra múlva kész volt a vázlat Ferenczy Károly rajztömbjében, és amikor Anna kilépett a házból, hogy egy kis maga készítette bodzaszörppel kínálja a festőt, az feléje nyújtotta a rajzot: „Látja, mit adott nekem? Azt hiszem Madárdal lesz a címe” - mondta mosolyogva, és figyelni kezdte az erdőben ismét trillázó madarak énekét.

Mukli Ágnes: Hallod?

Hallod a rigódalt vágyamnak gyermeke,
még fáradt nappalunk pihenni enged-e?
Hajnalban rigó zeng, várja az új reggelt,
lelkem a dalával, nem enged úgy megtelt.
Tündöklő tavasz lesz, hogy ha megérkezel,
édes dal neked szól, benne a végtelen,
testemben szendergő, bimbózó életed,
napfényem, hűs árnyam, lüktető szertelen
tavasznak mosolya, beteljesült csoda.
Felszáll a sóhajom, hűs lombra új dalnak,
reményben éledő, repdeső szavaknak.
Hallgasd a szép trillát, rigók füttyét velem,
titkom vagy, titkokkal várlak gyermekem.

Kutasi Horváth Katalin: Elfeledett dallam

Mikor kislány voltam, lelkemből felrepült egy dallam, pedig soha nem volt bennem zeneszerző hajlam. Magasra tört, büszkén, szépen hangzott, emlékezetem próbált megőrizni minden egyes különleges hangot. Oly gyönyörűen szólt, tiszta, vidám volt a trilla, hisz a pacsirtának sem kell soha hangvilla; tetszett a lomboknak, a távoli domboknak a fülbe-mászó ének. Ha őket kérdezném, tán segítenének. Fel kéne idézni, mi is volt ez a szépséges hangzat, talán segítségemre lehet a szívem alatt megbúvó magzat.

Dalomat szerették a felhők, ritmusára úsztak, s mikor meghallották, a haragosok többé nem háborúztak. Ez lehetett a nyugalom és a szeretet dala, a békesség, a derű, a várakozás, a megismerés diadala.

Ó, mily mérhetetlen magasságokba vágytam! Kellett a *Nincs* is, nem volt elég a *Van*. Mindig új és új terv csücsült fel vállamra, belevágtam saját szakállamra, és nem éreztem egynek sem súlyát. Nemcsak vágyakoztam, nemcsak dúdolgattam, de mindent meg is tettem, néhány *Nincsből Van* lett, a kihívást szerettem. De ezek a *Vanok* sajnos már *Nincsenek*, oda-fent maradtak, honnan lezuhantam, bár ott maradtam én is, hisz felcipeltem, és szabadjára eresztettem önmagam.

Ott maradt egy részem, hiányzik is nagyon, bár magammal hoztam egy újabb *Vanom*. Jobban fáj így a *Nincs*, megfosztva érzem magam, hisz valahogy már a *Lesz* is távolabbra szalad, haszontalan. Nem is éri utol kitarató, ámbar megfáradt hitem, hacsak valami furfanggal vissza nem térítem. Mivel a *Nincsnek* immár nagyobb a becse, a sok *Vannak* elrongyolódik bekecse, a *Nincs* megszerezhetetlen, súlyossá vált, szerepet cserélt a *Leszekkel*, lehúzza a *Mát*.

Most cipelhetem kevés *Vanom* is, mely nehezebbé vált a *Nincsek* miatt, s bár lázadhatnék tán, hagyom is, hátha az akart *Lesz*, ha nem is jön el, mégis megsirat. Terhem visszahúz a porba, de fellátok a letűnt korba, hol megrekedt dalom. Piciny pontokat látok az égen, most rendeződnek valamiféle sorba, nagy ott a riadalom, rémült madarak repdesnek, cso-

dálkozó karmesterek verdesnek újféle ritmust, s keltének egyfajta életvidámító rigmust.

Hangjegyek állnak össze, megszületik újra az elfeledett dal, hangköre kicsit más lesz, de reménytelivé válik minden jaj, nem száll már oly magasra, mint régen, de várakozásteli öröm suhan át a légen. Lehet, hogy énekem csak az avarban kereng, sündisznók böködik majd törpévé érzékenyült szívem, mely feszeng, de szólni fog öröömöm, bánatom idelent, s dalom könnyemmel felszívja, te fa, gyökered!

Czégény Nagy Erzsébet: A fa és én

Úgy simul kezemhez
a fa törzse,
mint ajkamhoz
májusi estén
a szerelem.
Vágyom égbenyúló
lombjai közé,
onnan talán
elérem Istent.

**Kortárs Magyar Irodalom oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar>**

**Friss irodalmi pályázatok a Poéta Irodalmi Portálon:
<http://www.poeta.hu/>**

**Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját is,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>**

Lektorálta: Kutasi Horváth Katalin

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
